

ER WAS EENS

Een paar maanden geleden fietste ik op een donkere avond huiswaarts. Het waaide nogal en regende af en toe een beetje. Vrijwel precies op het midden van de tocht, met nog zeven kilometer voor de boeg, op een slecht verlicht stuk weg met maar weinig huizen gebeurde het. Iedere rechtgeaarde fietser kent dat gevoel: het begint met een enkel kuiltje of hobbeltje, maar al gauw kun je de weg tegel voor tegel door je velg heen voelen. Ik stopte. Mijn achterband hing als een platte, zinloze ceintuur om het wiel.

Ik heb mezelf afgeleerd om in deze situatie te vloeken, maar ik kan niet zeggen dat ik er erg blij mee was. Met een mengsel van veertig procent zelfmedelijden en zestig procent berusting zocht ik een lantarenpaal op, zette mijn aangeslagen voertuig op z'n kop en begon het lek te zoeken. Dat lukte snel, want het was groot genoeg, zodat ik al spoedig kon overgaan tot de fase van plakkertjes en solutie. Op dat moment werd ik me er plotseling van bewust dat er iemand aan de andere kant van mijn fiets stond.

In het matige licht van de lantaren onderscheidde ik een tamelijk jonge vrouw die er, behalve knap, vooral heel vriendelijk uitzag. Dezelfde warmte klonk ook uit haar stem toen ze zei: Goedenavond. Kan ik u misschien helpen?"

Ik moet er nogal verbaasd hebben uitgezien. Ik kon me moeilijk voorstellen dat deze vrouw iets kon doen om mijn band sneller gerepareerd te krijgen. Een beetje verward mompelde ik dat het wel zou lukken. Ze knikte nogeens vriendelijk, draaide zich om en vervolgde haar weg. Pas op dat moment kwam het in me op haar in ieder geval te bedanken voor het aanbod. Een paar minuten later was ze in het donker verdwenen.

Terwijl ik druk bezig was mijn herstelde band op spanning te brengen liet ik het geval nogeens aan mijn geestesoog voorbijgaan. Hier, op een plaats en tijdstip waar ik dat het laatst zou hebben verwacht, was een medemens uit eigen beweging naar mij toe gekomen om hulp aan te bieden. Het gaf me een warm, blij gevoel.

Als ik nu die plek passeer komt het gebeurde weer af en toe in mijn herinnering. Ik vraag me dan af wat ze had kunnen doen als ik haar hulp had aanvaard. Met een klein stafje de fiets aanraken, waarna deze weer geheel rijklaar voor me had gestaan? Misschien had ik daarin moeten geloven. Per slot van rekening geloven sprookjesfiguren ook in de goede feeën, die die hen hulp komen bieden.

Op dat moment had ik helemaal geen bijstand van technische aard nodig. Maar ik besef nu opeens, dat deze eigentijdse fee me toch op de een of andere manier geholpen heeft.

Kees Niestadt
Februari 1985